

УДК 347.634/.637

Олена Юрійвна НОСОВА,

курсант групи Ф1-203 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Євко В. Ю.

ДОГОВІР ПРО НАДАННЯ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

Активне запровадження інноваційних технологій у телекомунікаційну сферу протягом останніх десятиліть сприяло формуванню нового типу світової економіки, де серед ключових факторів конкурентоспроможності виступають інформація, якість телекомунікаційних мереж та доступ у них.

Телекомунікаційна сфера як структурний комплекс економіки є сукупністю окремих ринків базових телекомунікаційних послуг (мобільного зв'язку, радіоринку, Інтернет-послуг тощо).

Телекомунікаційні послуги в системі послуг зв'язку, визначаються як продукт діяльності оператора та/або провайдера телекомунікацій, спрямований на задоволення потреб споживачів у сфері телекомунікацій.

Умовами надання телекомунікаційних послуг є укладення договору між оператором, провайдером телекомунікацій і споживачем телекомунікаційних послуг та оплата замовленої споживачем телекомунікаційної послуги.

Договір про надання телекомунікаційних послуг – це правочин, укладений між споживачем і оператором, провайдером, за яким оператор, провайдер зобов'язується на замовлення споживача надавати послуги, а споживач – їх оплачувати, якщо інше не передбачено договором.

Договірні відносини між суб'єктами телекомунікаційного комплексу, що формуються в процесі надання телекомунікаційних послуг, потребують цілої низки допоміжних договорів, які будуть забезпечувати технічне функціонування необхідних ланок телекомунікаційної інфраструктури і укладаються між суб'єктами телекомунікаційної діяльності відповідно до тієї чи іншої телекомунікаційної технології передачі інформаційного продукту.

Договір із споживачем про надання загальнодоступних послуг може бути укладений за бажанням споживача в письмовій формі шляхом оформлення єдиного документа, підписаного сторонами.

Умови договору про надання загальнодоступних послуг повинні оприлюднюватись та передбачати надання послуг на умовах, однакових для всіх споживачів, крім тих, кому за законом надано відповідні пільги.

Оператор, провайдер, які надають загальнодоступні послуги, не мають права відмовити споживачу в укладенні договору на надання цих послуг за наявності в нього технічної можливості їх надання та надання споживачем відомостей, передбачених законодавством для укладення договору та надання послуг. Таким чином, договір про надання телекомунікаційних послуг є публічним договором, а отже на нього поширюються відповідні норми законодавства про захист прав споживачів.

Предметом договору є надання оператором, провайдером певних видів послуг в обсягах та кількості, обумовлених сторонами, за встановленими значеннями показників якості та їх оплата споживачем, якщо інше не встановлено договором.

Проте телекомунікаційні послуги є неоднорідними, адже від способу технічної передачі тієї чи іншої послуги залежить, яка саме базова інформація може передаватися завдяки їй. Разом із тим передача, зберігання, обробка їх спільного разового об'єкта – інформації, визначає основний зміст предмету договору про надання відповідних телекомунікаційних послуг. Кожен вид телекомунікації утворює власний універсальний простір – зі своїми суб'єктами, технічними особливостями передачі даних і водночас особливостями передачі певних видів інформаційних продуктів по тих самих каналах зв'язку, технічним обладнанням, що обумовлює особливості укладення та виконання окремих видів договорів про надання телекомунікаційних послуг.

Крім того, умовами договору є: організаційні та технічні умови надання послуг; права та обов'язки сторін; тарифи, тарифні плани на послуги (пакети послуг) та порядок розрахунків за них; відповідальність сторін; строк дії договору, внесення змін та припинення його дії; інші умови, що не суперечать законодавству.

Таким чином, договори про надання телекомунікаційних послуг мають публічний характер і порядок їх укладення та умови, які вони містять залежать від виду інформації, яка передається по каналам зв'язку.

Одержано 17.04.2018



УДК 347

Сергій Васильович ЧЕБАН,

курсант групи Ф2-201 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Піхурець О. В.

ПОНЯТТЯ ТА ВИДИ КІБЕРСКВОТТИНГУ

Доступність та простота реєстрації доменного імені спричинила проблеми пов'язані з неправомірним використанням прав на них. У той же час відсутність законодавчого визначення доменних імен як різновиду об'єктів права інтелектуальної власності не суперечить твердженням про можливість поширення на нього правової охорони цивільним законодавством. Так, відповідно до ст. 420 ГК України можуть отримати охорону та інші не вказані цій статті об'єкти права інтелектуальної власності, оскільки зазначений перелік об'єктів є відкритим. Доменні імена за своєю юридичною природою прирівнюються до засобів індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів і послуг. Так, в ст. 1 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» визнається можливість віднесення доменних імен до засобів індивідуалізації, а саме, доменне ім'я – ім'я, що використовується для адресації комп'ютерів і ресурсів в Інтернеті. Це

символ, що індивідуалізує, та за допомогою введення якого користувач отримує доступ до певного Інтернет-ресурсу, тобто до конкретного IP-адресою, символьним позначенням, якого і є.

Можливість вільного вибору, реєстрації та майже неконтрольованого використання доменних імен породжує конфлікти через поширення зловживанням права на домени. Зазначене вище на практиці отримало назву кіберсквоттинг (англ. cybersquatting – кіберзахват або захоплення доменних імен). Схема кіберсквоттингу проста: певна особа реєструє домен з популярним ім'ям (найменуванням, торговою маркою), а потім вигідно продає його потенційному власникові і тим самим блокує можливість законного власника приймати участь у Інтернет-відносинах під своїм власним ім'ям, комерційним найменуванням або торговою маркою, географічним зазначенням, тощо. Головна мета якого полягає в отриманні вигоди з реєстрації доменного імені з подальшим перепродажем за суму, що істотно перевищує витрати з реєстрації, потенційному власнику ідентичного або схожого до ступеня змішування засобу індивідуалізації або іншої зацікавленій особі.

Для боротьби з кіберсквоттингом відповідальним за світову систему Інтернет-адресації організація ICANN в тісній співпраці з ВОІВ була створена Уніфікована політика вирішення спорів про доменні імена (UDRP), за результатами діяльності якої можна виділити наступні види порушень у цій сфері.

Галузевий кіберсквоттинг – реєстрація доменів, які стосуються певної галузі, виду діяльності, товарів або послуг. *Брендовий кіберсквоттинг* – реєстрація домену, що містить в собі найменування певної фірми, торгової марки, назви тощо. *Іменний кіберсквоттинг* – реєстрація домену, що містить прізвища відомих людей. *Географічний кіберсквоттинг* – реєстрація домену з використанням в географічних назв. *Захисний кіберсквоттинг* – при якому власник певного домену реєструє схожі імена, подібні родовому. *Тайпсквоттинг* – реєстрація домену, близького по написанню з досить популярним доменним ім'ям, тобто, наприклад, з перестановкою букв або з певною їх заміною.

Наприкінці, варто відзначити, що механізм вирішення доменних спорів є трудомістким, проблематичним і недостатньо врегульованим законодавством України. В ЄС нарівні з судами діє механізм альтернативного врегулювання доменних спорів у позасудовому порядку. Дані спори розглядаються за процедурою UDRP, розробленої ВОІВ і прийнятої ICANN, що поширюється на домени верхнього рівня, такі як «.com», «.net», «.org» і деякі інші. На домен «.UA» процедура UDRP не поширюється. Тому рішення судів в Україні досить різноманітні, аж до арешту та конфіскації домену, і наочно показують слабе уявлення про природу доменного імені.

Список бібліографічних посилань

1. Про охорону права на знаки для товарів та послуг : закон України від 23.12.1993 № 3989-12 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12> (дата звернення: 11.03.2018).

Одержано 17.04.2018



УДК 347.13

Таліна Сергіївна НЕЗВІСЬКА,
курсант групи Ф1-203 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Ясечко С. В.*

ГЕНЕЗА ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Незважаючи на поширену думку стосовно того, що інтелектуальне право не має історичного підґрунтя, спробуємо довести протилежну думку стосовно цього. Давши короткий аналіз як все ж таки еволюціонувало законодавство, та які договори були на той час.

Актуальність даного дослідження полягає у аналізі становлення інституту інтелектуальної власності, виокремленні певних обставин які стали можливим каталізатором до розбудови міцної законодавчої бази.

Батьківщиною інтелектуальної власності по праву можна назвати Англію, де вперше 1623 році були прийняті у всьому світі авторський і патентний закони. На основі яких розробляли інші країни. Адже перш за все британці вбачали в цьому не просто форму власності, а частину своєї особистості яка мала і носила матеріальний характер. Саме на цьому розпочала базуватися міжнародна система інтелектуальної власності основою якої на сьогодні є 22 угоди, 14 з яких регулюють правовідносини у сфері промислової власності, а вісім відносяться до авторського права і суміжних прав. Перш за все до них відноситься Бернська конвенція про захист літературних і художніх творів яка стала як би мовити ключовою для інших 21 угод та була каталізатором до формування повноцінного інституту інтелектуального права. Контролювати таку кількість договорів мусила якась організація. Так у 1976 році створюється «Всесвітня організація інтелектуальної власності (ВОІВ)» яка має на меті заохочувати творчу діяльність та створити належні умови захисту прав інтелектуальної власності у всьому світі та яка має безпосередній контроль над даним інститутом. Також варто розглянути еволюцію інтелектуального права, так у 1791 і в 1793 роках був закладений фундамент французької системи авторського права. На відміну від англійської системи у французькій права автора інтерпретуються як авторські права, якими автор користується все життя. Однак і в Англії, і у Франції авторські права розглядалися, по суті, як права власності, що мають економічну цінність, тобто як матеріальні права. Пріоритетне значення інтелектуальної власності серед інших об'єктів власності було втілене в законодавстві деяких штатів США. Наприклад, у законі штату Масахусетс від 17 березня 1789 р. відзначено, що «немає власності, яка належить людині більше, ніж та, котра є результатом її розумової праці». Що свідчить про дійсно позитивну тенденцію розвитку і розуміння в загальному. Наша держава в порівнянні з іншими є молодшою у цій сфері, але має також позитивні відгуки так у той самий період були прийняті закони України: «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності» (18 грудня 1992 року). Завершальним акордом у розбудові законодавства України у сфері інтелектуальної власності стало прийняття у 2003 році Верховною Радою України Цивільного кодексу України, Книга IV якого має назву «Право інтелектуальної власності».